

Sygn. akt XIV C 477/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Przemysław Okowicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Perlicjan

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Pile

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Celnej w P.

przeciwko W. S. i D. S.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje umowę darowizny zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 3 stycznia 2013 r., sporządzonego przed notariuszem B. T. w Kancelarii Notarialnej w W., wpisanego do Repertorium A 38/2013, na mocy której A. S. (1) darował swoim rodzicom W. S. i D. S. do majątku wspólnego nieruchomości stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem 206/6, o powierzchni o, 1473 ha i objętą księgą wieczystą (...) oraz nieruchomości stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem 206/3 o powierzchni o, 2823 ha, objętą księgą wieczystą (...) – za bezskuteczną wobec Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Celnej w P., któremu przysługują wobec A. S. (1) wierzytelności pieniężne z tytułu zaległości podatkowych w podatku akcyzowym i związanych z nimi odsetek oraz kosztów egzekucyjnych;
2. zasądza od pozwanych W. S. i D. S. solidarnie na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od pozwanych W. S. i D. S. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu) kwotę 4.000 (cztery tysięcy) zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych.

SSO P. O.

Sygn. akt XIV C 477/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 kwietnia 2014 r. (data wpływu) powód Skarb Państwa reprezentowany przez Dyrektora Izby Celnej w P. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o uznanie umowy darowizny zawartej w formie aktu notarialnego przed notariuszem B. T. w Kancelarii Notarialnej w W. w dniu 3 stycznia 2013 roku, Repertorium A Numer (...), mocą której dłużnik A. S. (1) darował swoim rodzicom W. S. i D. S. do majątku wspólnego składnik majątkowy w postaci nieruchomości stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem 206/6 o powierzchni o,1473 ha, dla której to nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta numer (...) oraz nieruchomości stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem 206/3 o powierzchni o,2823 ha, dla której to nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta numer (...) za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela Skarbu Państwa - Dyrektora izby Celnej w P., któremu przysługują wobec A. S. (1) wierzytelności pieniężne z tytułu zaległości podatkowych w podatku akcyzowym i związanych z nimi odsetek oraz kosztów egzekucyjnych, stwierdzone wystawionymi przez Dyrektora izby Celnej w Poznaniu tytułami wykonawczymi o numerach 39- (...), 39- (...), 39- (...), 39- (...), 39- (...), 39-404/14/

MK oraz zasądzenie od pozwanych W. i D. S. na rzecz strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu państwa – prokuraturii generalnej Skarbu państwa według norm przepisanych. (k. 1-7)

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 lipca 2014 r. (data wpływu) pozwani D. i W. S. wnieśli o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. (k. 130-135)

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje żądania i twierdzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

A. S. (1) mieszkał wraz z żoną, dziećmi i pozwanymi w S.. Mężczyzna prowadził działalność gospodarczą PHU (...) z siedzibą w P. i zajmował się nabywaniem oraz sprzedażą samochodów. Podobna działalność prowadził jego ojciec – pozwany W. S., który wspierał syna w sprawach zawodowych.

W okresie 2008 r. – 2009 r. A. S. (1) nabywał samochody z Niemiec i błędnie klasyfikował pojazdy, które nie posiadały właściwych parametrów do grupy samochodów ciężarowych, zamiast do grupy samochodów osobowych do przewozu osób i nie uiszczał podatku akcyzowego. W związku z tym, postanowieniem Naczelnika Urzędu Celnego w P. nr (...) - (...)413/12/MI z dnia 21 sierpnia 2012 r., skutecznie doręczonym A. S. (1) dnia 5 września 2012 r., wszczęte zostało postępowanie podatkowe w sprawie podatku akcyzowego należnego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodów. Wobec A. S. (1) zostały wydane decyzje podatkowe z dnia 26 i 27 listopada 2012 r., zobowiązujące go odpowiednio do zapłaty podatku akcyzowego w kwocie 5.424 zł i 19.129 zł za miesiące kwiecień i listopad 2008 r. Kolejne postępowania podatkowe wobec A. S. (1) zostały wszczęte na podstawie postanowień Naczelnika Urzędu Celnego w P. z dnia 13 grudnia 2012 r., skutecznie doręczonych dłużnikowi w dniu 2 stycznia 2013 r. A. S. (1) dnia 8 grudnia 2012 r. wniósł odwołanie decyzji podatkowej nr (...) - (...)9110-414/12/MI, dnia 10 grudnia 2012 r. odwołanie od decyzji podatkowej nr (...) - (...)9110-413/12/MI, dnia 2 maja 2013 r. od decyzji podatkowej nr (...) - (...)9110-538/12/13/MI, dnia 12 listopada 2013 r. od decyzji podatkowej nr (...) - (...)9110-539/12/MI

/decyzja z dnia 26.11.2012 r. wraz z dowodem doręczenia k. 49-54, decyzja z dnia 27.11.2012 r. wraz z dowodem doręczenia k. 56-62, odwołanie z dnia 10 grudnia 2012 r. k. 184-185, odwołanie z dnia 8 grudnia 2012 r. k. 187-188, odwołanie z dnia 12 listopada 2013 r. k. 190, odwołanie z dnia 2 maja 2013 r. k. 191-192, zeznania świadka A. S. (2) – nagranie rozprawy z dnia 13 maja 2015 r. k. 227, przesłuchanie pozwanego W. S. – nagranie rozprawy z dnia 18 maja 2016 k. 286, przesłuchanie pozwanej D. S. – nagranie rozprawy z dnia 18 maja 2016 k. 286/

Pismem z dnia 2.10.2012 r. A. S. (1) został zawiadomiony o wszczęciu przeciwko niemu egzekucji z wniosku wierzyciela Z. R.. Należność główna wynosiła 420.000 zł. Ponadto A. S. (1) został zawiadomiony o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat.

A. S. (1) złożył do Prokuratury Rejonowej w W.zawiadomienie o doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 420.000 zł poprzez podrobienie nakazu zapłaty o sygn. XIII Ns 173/12/3, a następnie wprowadzenie w błąd Komornika Sądowego w W. co do podstawy wszczęcia postępowania egzekucji oraz tożsamości wierzyciela i pełnomocnika wierzyciela. W związku z tym przedstawiono zarzut A. I..

W okresie styczeń – czerwiec 2013 r. A. S. (1) dokonywał transakcji sprzedaży samochodów na kwoty od kilkunastu do kilkudziesięciu tysięcy złotych.

/zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 105, zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego k. 106 -106v, pismo z dnia 12.10.2012 r. k. 107, pismo z dnia 16.01.2013 r. k. 108, postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 198, zeznania świadka A. S. (2) – nagranie rozprawy z dnia 13 maja 2015 r. k. 227, przesłuchanie pozwanego W. S. – nagranie rozprawy z dnia 18 maja 2016 k. 286, przesłuchanie pozwanej D. S. – nagranie rozprawy z dnia 18 maja 2016 k. 286/

W dniu 3 stycznia 2013 r. A. S. (1) darował swoim rodzicom W. S. i D. S. do ich majątku wspólnego nieruchomość stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem 206/6 o powierzchni 0,1473 ha i objętą księgą wieczystą (...) oraz

nieruchomość stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem 206/3 o powierzchni 0,2823 ha i objętą księgą wieczystą (...). Wartość przedmiotu darowizny została określona na kwotę 250.000 zł.

/akt notarialny k. 28-30, odpis zupełny księgi wieczystej k. 32-35, 37-39, zeznania świadka A. S. (2) – nagranie rozprawy z dnia 13 maja 2015 r. k. 227, przesłuchanie pozwanego W. S. – nagranie rozprawy z dnia 18 maja 2016 k. 286, przesłuchanie pozwanej D. S. – nagranie rozprawy z dnia 18 maja 2016 k. 286/

Kolejne decyzje podatkowe zostały wydane wobec A. S. (1) w dniach 31 maja 2013 r. na kwotę 6.257 zł tytułem podatku akcyzowego za miesiąc grudzień 2008 r., 17 kwietnia 2013 r. za miesiąc styczeń 2009 r. w kwocie 20.636 zł, 28 października 2013 r. na kwotę 31.816 zł tytułem podatku akcyzowego za styczeń 2009 r. oraz 22 stycznia 2014 r. na kwotę 31.160 zł za miesiąc lipiec 2009 r.

/pismo z dnia 20.06.2013 r. k. 47, decyzja z dnia 28.10.2013 r. wraz z dowodem doręczenia k. 64-69, decyzja z dnia 17.04.2013 r. wraz z dowodem doręczenia k. 71-76/

Aktualny stan majątkowy A. S. (1) nie pozwala na zaspokojenie powoda w drodze egzekucji. A. S. (1) jest zatrudniony u brata i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie ok. 2.500 zł miesięcznie, ma na utrzymaniu małoletnie dzieci. W wyniku zajęcia rachunku bankowego w (...) Bank S.A. wyegzekwowano kwoty 36,51 zł i 11,01 zł. Innym środkiem egzekucyjnym było zajęcie świadczenia z (...) Oddział w P. na skutek, którego powodowi przekazano w okresie od 15 lipca 2013 r. do 7 stycznia 2014 r. kwotę 2.516,49 zł. Zajęcia egzekucyjne z innych rachunków bankowych dłużnika okazały się nieskuteczne z uwagi na brak środków na rachunkach bankowych.

/pismo z dnia 26.02.2014 r. k. 26, pismo z dnia 21.03.2013 r. k. 41, pismo z dnia 16.12.2013 r. k. 43-43v, protokół o stanie majątkowym zobowiązanego k. 45-45v/

Stronie powodowej przysługują względem A. S. (1) wierzytelności pieniężne stwierdzone wystawionymi przez Dyrektora Izby Celnej w P., na podstawie decyzji podatkowych, tytułami wykonawczymi o numerach 39- (...), 39- (...), 39- (...), 39- (...), 39- (...), 39-404/14/MK na kwotę 113.988,41 zł. Poza tymi należnościami zobowiązania podatkowe A. S. (1) obejmują obecnie należności określone w trzech dalszych decyzjach tj. o nr (...) - (...)9110-580/13/14/KI z dnia 22 stycznia 2014 r. z tytułu podatku akcyzowego za lipiec 2009 r. w kwocie 31.160 zł, nr (...) - (...)9110-323/13/14/KI z dnia 12 czerwca 2014 r. z tytułu podatku akcyzowego za grudzień 2009 r. w kwocie 9.594 zł, nr (...) - (...)860.79.2015.AŚ z dnia 30 kwietnia 2015 r. z tytułu podatku akcyzowego za lipiec styczeń 2010 r. w kwocie 4.666 zł.

/tytuł wykonawczy z dnia 15.11.2013 r. k. 9-9v, tytuł wykonawczy z dnia 28.06.2013 r. k. 11-11v, tytuł wykonawczy z dnia 23.05.2013 r. k. 13-13v, tytuł wykonawczy z dnia 7.03.2013 r. k. 15-15v, tytuł wykonawczy z dnia 7.03.2013 r. k. 17-18v, dokumenty k. 19-21, tytuł wykonawczy z dnia 20.02.2014 r. k. 22-23v, pismo z dnia 26.02.2014 r. k. 26, pismo z dnia 27 maja 2015 r. k. 246/

Na poczet zadłużenia w toku prowadzonej egzekucji zostały wyegzekwowane dotychczas trzy kwoty: 673,19 zł z dnia 8 stycznia 2014 r. - rozliczona do decyzji (...), 9.327,70 zł z dnia 18 maja 2015 r. – rozliczona do decyzji (...) oraz 8.746,70 zł z dnia 21 maja 2015 r. – rozliczona do decyzji (...). Dwie ostatnie kwoty zostały przekazane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. w wyniku rozliczenia wpłat A. S. (1) z dnia 11 maja 2015 r., na które powołała się strona pozwana w trakcie rozprawy w toku postępowania. Rozliczenie tych wpłat przedstawia się następująco; wpłata w kwocie 10.726 w związku z tytułem wykonawczym nr 39-529/13/826/E oraz wpłata w kwocie 9.270 zł w związku z tytułem wykonawczym 39-530-/13/826/E.

/dowody wykonania przelewów k. 229-230, 237-238, pismo z dnia 27 maja 2015 r. k. 246-246v/

Sąd zważył, co następuje:

Wszystkie dokumenty zgromadzone w aktach sprawy zasługują na wiarygodność. Ich autentyczność i moc dowodowa nie były bowiem kwestionowane przez żadną ze stron; Sąd nie znalazł także powodów, aby któremukolwiek z dokumentów odmówić wiary lub mocy dowodowej z urzędu.

Dokumenty urzędowe, zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Pozostałe dokumenty, to dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiące dowód tego, że osoby które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach.

Zeznania świadka A. S. (2) w ocenie Sądu są wiarygodne w części. Niewiarygodne są wypowiedzi świadka, iż darowizna nieruchomości została dokonana, ponieważ rodzina bała się, że w związku z zajęciem przez komornika w październiku 2012 r. kwoty 150.000 zł na podstawie fałszywego tytułu wykonawczego dojdzie do odebrania A. S. (1) przedmiotowej nieruchomości. Sąd nie wyklucza, iż mogła być to jedna z przesłanek, jednakże nie jedyna i podstawowa. Sąd pragnie wskazać, że od momentu zajęcia środków przez komornika do dokonania darowizny upłynął okres kilku miesięcy. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego wskazać należy, że gdyby okoliczność ta stanowiła jedyną motywację A. S. (1) do dokonania darowizny to przekazałby nieruchomość, której jest właścicielem w jak najkrótszym okresie. Ponadto A. S. (1) już we wrześniu 2012 r. miał świadomość, iż toczy się przeciwko niemu postępowanie podatkowe w sprawie konieczności uiszczenia podatku akcyzowego, pierwsze decyzje podatkowe zostały wydane 26 i 27.11.2012 r., a przed dokonaniem darowizny A. S. (1) posiadał wiedzę na ich temat. Wprawdzie w dniu 3 stycznia 2013 r. w stosunku do A. S. (1) istniały zaledwie dwie wierzytelności Urzędu Celnego, to podnieść należy, że skoro A. S. (1) w latach 2008-2009 r. dokonywał wielu podobnych transakcji to mógł się spodziewać, iż w związku z tym wydawane będą kolejne decyzje dotyczące obowiązku zapłaty nieuiszczonego podatku akcyzowego.

W pozostałym zakresie Sąd uznał wypowiedzi świadka za wiarygodne jako korelujące z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

W części zasługują na wiarę zeznania pozwanych W. i D. S. złożone w charakterze stron. Oczywistym jest, że pozwani jako osoby bezpośrednio zainteresowane wynikiem sprawy, skłonni są przedstawiać przede wszystkim okoliczności dla siebie korzystne, pomijając te, które sami uznają za mogące przemawiać przeciwko jego racjom w niniejszej sprawie lub zniekształcać rzeczywistość. Nie oznacza to jednak, że zeznania pozwanych jako niewiarygodne należało odrzucić w całości.

W ocenie Sądu nie zasługują na wiarę twierdzenia, iż pozwany dał synowi w 2010 r. kwotę 200.000 zł na zakup działki, a A. S. (1) miał zwrócić te pieniądze. Wskazana okoliczność nie znajduje żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a Sąd nie ma możliwości opierania swoich ustaleń wyłącznie o wypowiedzi strony. Ponadto niewiarygodne są twierdzenia, że darowizna na rzecz pozwanych została dokonana przez A. S. (1), ponieważ rodzina bała się, że w związku z zajęciem przez komornika w październiku 2012 r. kwoty 150.000 zł na podstawie fałszywego tytułu wykonawczego dojdzie do odebrania A. S. (1) przedmiotowej nieruchomości. W tym miejscu podnieść należy, że od momentu zajęcia środków przez komornika do dokonania darowizny upłynął okres kilku miesięcy. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego wskazać należy, że gdyby zatem rzeczywiście okoliczność ta stanowiła główną przyczynę dokonania darowizny to zostałyby to uczynione znacznie szybciej. Ponadto postępowanie podatkowe przeciwko A. S. (1) zostało wszczęte już w sierpniu 2012 r., o czym A. S. (1) został skutecznie powiadomiony 5 września 2012 r. pierwsze decyzje podatkowe zostały wydane 26 i 27.11.2012 r., a przed dokonaniem darowizny A. S. (1) posiadał wiedzę na ich temat. Wprawdzie na dzień dokonania darowizny istniały wyłącznie dwie wierzytelności Urzędu Celnego wobec A. S. (1) to podnieść należy, że skoro mężczyzna w latach 2008 r. - 2009 r. dokonywał wielu podobnych transakcji i klasyfikowania pojazdów jako samochodów ciężarowych, w sytuacji, gdy nie miały one odpowiednich parametrów, to mógł się spodziewać, iż w związku z tym wydawane będą kolejne decyzje dotyczące nieuiszczonego podatku akcyzowego.

Nie zasługują na wiarę także zeznania pozwanych o tym, że nie wiedzieli o decyzjach podatkowych wydanych wobec A. S. (1), a dowiedzieli się dopiero z przedmiotowego pozwu. Pozwani cały czas mieszkali z synem, pomagali mu, a w szczególności pozwany W. S., w prowadzonej działalności gospodarczej. Co więcej W. S. prowadził działalność

gospodarczą w tożsamej branży. Zatem pozwani musieli mieć choćby ogólną wiedzę o stanie finansowym prowadzonej przez A. S. (1) firmy. Podkreślić jednak należy, że w świetle przesłanek uznania czynności prawnej za bezskuteczną akurat w niniejszej sprawie okoliczność ta nie ma istotnego znaczenia.

Wiarygodne są wypowiedzi pozwanych, iż A. S. (1) obecnie jest zatrudniony u syna pozwanych i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie ok. 2.500 zł miesięcznie oraz przekazuje środki pieniężne na rzecz swoich dzieci.

W pozostałym zakresie Sąd uznał za wiarygodne te wypowiedzi pozwanych, które nie budziły uzasadnionych wątpliwości Sądu i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszym pozwie.

Stosownie do treści art. 527 § 1 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Wedle § 2 tego przepisu czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Cytowane wyżej przepisy zostały zamieszczone w Tytule X Trzeciej Księgi Kodeksu cywilnego oznaczonym jako Ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika”. Już choćby to wskazuje, że istota ich polega na zapewnieniu ochrony wierzycielowi w sytuacji, gdy majątek dłużnika nie pozwala na przeprowadzenie egzekucji pozwalającej na zaspokojenie wymagalnej wierzytelności. Sytuację taką § 2 art. 527 k.c. określa jako niewypłacalność i uzależnia od niej możliwość domagania się uznania czynności prawnej za bezskuteczną. Funkcja tzw. skargi pauliańskiej polega więc na ochronie wierzyciela przed niełojnymi względem niego czynnościami prawnymi dłużnika, dokonanymi na korzyść osób trzecich (Z. Radwański, Zobowiązania – część ogólna, W-wa 1995, s.49).

W literaturze przedmiotu podkreśla się, że mówiąc o ochronie wierzyciela na podstawie art. 527 i następnym Kodeksu cywilnego, ustawodawca posługuje się pewnym skrótem myślowym. W istocie przedmiotem ochrony jest tutaj wierzytelność. Wierzytelność chroniona przez powołane wyżej przepisy musi istnieć i mieć charakter zaskarżalny (M. Pyziak-Szafnicka, Ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika, Dom Wydawniczy ABC 1995, s. 40 i 42; wyrok SN z 15.02.2007 r. II CSK 452/06, OSNIC 2008 Zbiór Dodatkowy poz. 20).

Z powyższego wynika jednoznacznie, że podstawową przesłanką skargi pauliańskiej jest istnienie zaskarżalnej wierzytelności jako przedmiotu ochrony.

W niniejszej sprawie powyższe rozważania wymagają modyfikacji o tyle, że przedmiotem ochrony jest wierzytelność publicznoprawna. Chodzi tu mianowicie o wierzytelności przysługujące Skarbowi Państwa, w którego imieniu działa Dyrektor Izby Celnej w P., z tytułu podatku akcyzowego.

W wyroku z dnia 27 października 2010 r. (II CSK 227/10; OSNC-ZD 2011/1/23) Sąd Najwyższy potwierdził, że skarga pauliańska (art. 527 k.c.) może mieć zastosowanie - w drodze analogii - także do ochrony należności podatkowych.

W wyroku z 1 czerwca 2011 r. Sąd Najwyższy podtrzymał swoją opinię i wskazał, że należy dopuścić wykorzystanie skargi pauliańskiej w drodze analogiae legis jako merytorycznego środka ochrony wierzytelności publicznoprawnych (II CSK 513/10; LEX nr 960505).

W wyroku z 29 maja 2015 r., rozważając inne zagadnienie, Sąd Najwyższy nie negował możliwości ochrony wierzytelności podatkowych za pomocą skargi pauliańskiej (V CSK 454/14; LEX nr 1771405).

W związku z powyższym poglądem o dopuszczalności ochrony wierzytelności publicznoprawnych (podatkowych) w drodze skargi pauliańskiej należy uznać za utrwalony. Przepisy art. 527-534 Kodeksu cywilnego będą tu miały zastosowanie w drodze analogii.

W ocenie Sądu istnienie chronionej wierzytelności publicznoprawnej nie może być negowane. Powód załączył do pozwu odpisy tytułów wykonawczych wystawionych przeciwko A. S. (1) i obejmujących należności Skarbu Państwa z tytułu podatku akcyzowego na łączną kwotę 113.988,41 zł. Z treści tych dokumentów urzędowych, których autentyczność i moc dowodowa nie była kwestionowana, wynika, że wierzytelności dotyczą płatności podatku akcyzowego za okres 2008 – 2009 r. oraz że są wymagalne. Ponadto przedmiotowa kwota jest stale powiększana o odsetki i koszty egzekucyjne. Łączna wysokość należności A. S. (1) na rzecz powoda została przez powoda określona na kwotę 187.674 zł na dzień wniesienia pozwu.

Przypomnieć należy, że reguła wyrażona w art. 527 § 1 k.c. wymaga, aby dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, czyli zdawał sobie sprawę z tego, że jego czynność prawna może spowodować niemożność uzyskania zaspokojenia przez jego wierzycieli. Nie chodzi tu zatem o zamiar pokrzywdzenia, a tylko świadomość możliwości jego wystąpienia (Kodeks cywilny z komentarzem pod red. E. Gniewka, Warszawa 2006, s. 906).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie ma wątpliwości co do tego, że darując pozwanym nieruchomości 3 stycznia 2013 r. A. S. (1) co najmniej godził się z faktem, że w efekcie tej czynności Skarb Państwa nie uzyska zaspokojenia wierzytelności podatkowych lub uzyska je w mniejszym stopniu, niż by to było, gdyby darowizny nie dokonano. Działal więc ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Przede wszystkim wskazać należy, że postępowanie podatkowe zostało wszczęte wobec A. S. (1) już w sierpniu 2012 r., o czym został skutecznie powiadomiony 5 września 2012 r., pierwsze decyzje podatkowe zostały wobec niego wydane w dniach 26 i 27.11.2012 r., a przed dokonaniem darowizny A. S. (1) posiadał wiedzę na ich temat, gdyż zostały mu skutecznie doręczone. Wprawdzie strona pozwana wskazywała, iż w dniu 3 stycznia 2013 r. w stosunku do A. S. (1) istniały zaledwie dwie wierzytelności Urzędu Celnego, które wynikały z decyzji nr (...) na kwotę 5.424 zł oraz nr (...) - (...)9110-414/12/MI na kwotę 19.129 zł to z całą mocą podnieść należy, że w latach 2008 r. – 2009 r. A. S. (1) dokonywał wielu podobnych transakcji i błędnie klasyfikował samochody osobowe służące do przewożenia osób do kategorii samochodów ciężarowych, mimo że nie posiadały odpowiednich parametrów i nie uiszczał podatku akcyzowego. A. S. (1) mógł zatem przewidywać, iż w związku z tym wydawane będą kolejne decyzje dotyczące obowiązku zapłaty przez niego podatku akcyzowego za przedmiotowy okres. Mimo tego w 3 stycznia 2013 r. roku A. S. darował nieruchomości rodzicom.

Za chybiony należy uznać argument, że celem dokonania darowizny w dniu 3 stycznia 2013 r. było uniknięcie dalszego zajmowania składników majątku A. S. na podstawie fałszywego tytułu wykonawczego. Okoliczność ta miała miejsce w październiku 2012 r., a zatem gdyby rzeczywiście to stanowiło główną przyczynę dokonania darowizny to zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego przyjąć należy, że nastąpiłoby to znacznie szybciej.

Nie może budzić także żadnych wątpliwości fakt, że wskutek dokonania darowizny pozwani uzyskali korzyść majątkową i to kosztem majątku dłużnika A. S. (1). Bezpośrednim skutkiem umowy z 3 stycznia 2013 r. było bowiem wyjście z majątku dłużnika przedmiotowej nieruchomości i wejście jej do majątku pozwanych.

Stosownie do treści art. 528 k.c. jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W świetle powyższej regulacji świadomość pozwanych co do działania przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela nie jest przesłanką skargi pauliańskiej. Istotą umowy darowizny jest bowiem uzyskanie przez obdarowanego bezpłatnego świadczenia kosztem majątku darczyńcy.

Nie ma wątpliwości co do tego, że wskutek zawarcia umowy z 3 stycznia 2013 r. taką właśnie korzyść W. i D. S. uzyskali.

W ocenie Sądu powód wykazał także zgodnie z regulacją zawartą w art. 527 § 1 w zw. z § 2 tego przepisu, że zawarcie umowy darowizny z 3 stycznia 2013 r. było działaniem z pokrzywdzeniem wierzycieli albowiem w skutek jej zawarcia dłużnik stała się niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed jej dokonaniem. Pozwani w toku postępowania twierdzili, że przesłanka ta nie została spełniona albowiem A. S. miał majątek pozwalający na przeprowadzenie wobec niego skutecznej egzekucji.

Zdaniem Sądu dowody znajdujące się w aktach sprawy takiej tezy nie potwierdzają. Pokreślić należy, że nie chodzi tutaj o teoretyczną możliwość przeprowadzenia egzekucji, ale o skuteczną egzekucję prowadzącą do zaspokojenia roszczenia i to w całości. Oczywistym jest, że ocena, czy dłużnik posiada majątek pozwalający na zaspokojenie chronionej wierzytelności musi się bezpośrednio odnosić do wysokości tej wierzytelności. Wprawdzie rzeczywiście w latach 2012 – 2013 r. A. S. (1) dokonywał wielu transakcji na kwoty rzędu kilkunastu – kilkudziesięciu złotych oraz posiadał pojazdy to jednak aktualny stan majątkowy A. S. (1) nie pozwala na zaspokojenie powoda w drodze egzekucji. Według stanu na dzień wniesienia pozwu zaległości podatkowe wraz z odsetkami i kosztami A. S. (1) wynosiły 187.674 zł wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi, a kwota ta wciąż narasta. Jednocześnie w wyniku zajęcia rachunku bankowego w (...) Bank S.A. wyegzekwowano kwoty 36,51 zł i 11,01 zł. Innym środkiem egzekucyjnym było zajęcie świadczenia z (...) Oddział w P. na skutek, którego powodowi przekazano w okresie od 15 lipca 2013 r. do 7 stycznia 2014 r. kwotę 2.516,49 zł. Zajęcia egzekucyjne z innych rachunków bankowych dłużnika okazały się nieskuteczne z uwagi na brak środków na rachunkach bankowych. Jednocześnie w toku postępowania A. S. (1) uiszczył część należności, jednakże nie zaspokoił wierzytelności choćby w połowie. Co więcej z ustaleń Sądu wynika, że A. S. (1) pracuje u brata i uzyskuje wynagrodzenie rzędu 2.500 zł miesięcznie, a ma na utrzymaniu małoletnie dzieci, zatem nie jest w stanie w istotnej części z tej kwoty spłacać swoich należności wobec powoda. Ponadto należność A. S. (1) wciąż narasta. Potwierdza to tezę postawioną przez powoda, że dłużnik A. S. (1) jest osobą niewypłacalną.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.c. uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową.

W związku z powyższym, zgodnie z żądaniem pozwu, należało uznać umowę darowizny z dnia 3 stycznia 2013 r. za bezskuteczną w stosunku do powoda, wskazując także chronioną wierzytelność pod względem podmiotowym i przedmiotowym.

W związku z tym, że pozwani uzyskali korzyść majątkową nieodpłatnie, na mocy art. 528 k.c. bez znaczenia było, czy działali ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli dłużnika. Ponadto z art. 527 § 3 k.c. wynika, że jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Pozwani są natomiast rodzicami dłużnika.

W związku z tym Sąd uznał przedmiotową umowę darowizny za bezskuteczną wobec Skarbu państwa – Dyrektora Izby Celnej w P., któremu przysługują wobec A. S. (1) wierzytelności pieniężne z tytułu zaległości podatkowych w podatku akcyzowym i związanych z nimi odsetek oraz kosztów egzekucyjnych.

W świetle powyższego Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim i trzecim wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Wedle art. 99 k.p.c. stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez

Prokuratorę Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

W związku z tym, że powództwo zostało w całości uwzględnione powód jako strona wygrywająca proces może domagać się od pozwanego zwrotu poniesionych przez siebie kosztów procesu. W tym miejscu Sąd pragnie wskazać, iż Sąd uznał, że nakład pracy pełnomocnika, w tym dojazdu na rozprawę z W. oraz charakter przedmiotowej sprawy uzasadnia przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej stawce.

W związku z tym zasądzono od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa (Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa) tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwotę 7.200 zł (§ 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm. tj. 3.600 zł * 2)

Na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 102 k.p.c. Sąd uznał, że sytuacja pozwanych jest szczególnie uzasadniona i zasądził od pozwanych W. S. oraz D. S. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.000 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSO P. O.